

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 57 0 Ps 118590 21 Rev
Dana, 14.12.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda Gorjane Popadić, kao predsjednika vijeća, Violande Šubarić i Senada Tice, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Fond 1 R.S. a.d. B., Fond 2. RS a.d. I.N.S. i Fond 3. R.S. a.d. B., kojima upravlja I.r.b. R.S. a.d. B., koje zastupa D. R., advokat iz S., protiv tužene B.S. a.d. B.-u stečaju, koju zastupa stečajni upravnik G.R., a istog punomoćnik R.M., advokat iz B., radi utvrđenja, vrijednost spora 46.457.787,68 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 118590 20 Pž 2 od 29.03.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 14.12.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbacuje u odnosu na odluku o sudskoj mjeri obezbjeđenja.

U ostalom dijelu revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 4.387,50 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 118590 19 Ps od 09.07.2020. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja Fonda 1 R.S. a.d. B. (u daljem tekstu: prvotužitelj), Fonda 2. R.S. a.d. I.N.S. (u daljem tekstu: drugotužitelj) i Fonda 3. a.d. B. (u daljem tekstu: trećetužitelj), za utvrđenje da kreditni portfolio koji se sastoji od kredita odobrenih korisnicima putem finansijskog posrednika-tužene, koji se sastoji od kreditnih dosijea sa svom dokumentacijom za svaki pojedinačni kredit, predstavlja izlučno pravo tužitelja, te da se obaveže tužena da tužiteljima preda kreditne dosjee sa svom dokumentacijom (a koja naročito uključuje: ugovore o kreditu, mjenice sa mjeničnim izjavama, administrativne zabrane, ugovore o zasnivanju hipoteke, ugovore o zalogu na pokretnim stvarima, procjene vrijednosti nepokretnih i pokretnih stvari, garancije i drugo) za svaki pojedinačni kredit i to:

za prvotužitelja za korisnike kredita bliže označene u izreci prvostepene presude pod rednim brojevima od 1. do 137., čija vrijednost kreditnih dosijea - portfolia ovog tužitelja je na dan 16.09.2015. godine iznosila 26.494.119,13 KM,

za drugotužitelja za korisnike kredita bliže označene u izreci prvostepene presude pod rednim brojevima od 1. do 129., čija vrijednost kreditnih dosijea - portfolia tog tužitelja je na dan 16.09.2015. godine iznosila 12.416.127,61 KM i

za trećetužitelja za korisnike kredita bliže označene u izreci prvostepene presude pod rednim brojevima od 1. do 168., čija vrijednost kreditnih dosijea - portfolia trećetužitelja je na dan 16.09.2015. godine iznosila 6.894.569,59 KM.

Odbačena je tužba u dijelu kojim su tužitelji tražili da tužena prenese na prvotuzitelja od krajnjih korisnika uplaćene anuitete, u periodu od 16.11.2015. do 31.05.2019. godine, iz ovog kreditnog portfolia u visini od 12.204.927,46 KM sa zakonskom zateznom kamatom u iznosu od 3.322.231,80 KM, obračunatom na uplaćene anuitete od uplate na račun tužene do 31.05.2019. godine, na drugotuzitelja uplaćene anuitete u istom periodu iz ovog kreditnog portfolia u visini od 5.360.557,83 KM sa zakonskom zateznom kamatom u iznosu od 1.582.349,12 KM, obračunatom na uplaćene anuitete od uplate na račun tužene do 31.05.2019. godine i na trećetuzitelja od krajnjih korisnika uplaćene anuitete u naprijed navedenom periodu iz ovog kreditnog portfolia u visini od 3.646.126,08 KM, sa zakonskom zateznom kamatom u iznosu od 1.077.385,01 KM, obračunatom na uplaćene anuitete od uplate na račun tužene do 31.05.2019. godine.

Obavezani su tužitelji da tuženoj naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 18.181,80 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 09.07.2020. godine do isplate, a preostali dio zahtjeva tužene za naknadu troškova parničnog postupka, koji predstavlja razliku između traženog i dosuđenog iznosa, odbijen je kao neosnovan.

Odbačen je kao nedozvoljen prijedlog tužitelja - predlagača obezbjeđenja za određivanje sudske mjere obezbjeđenja, zajedno sa prijedlogom za određivanje privremene mjere obezbjeđenja, kojim su tražili da se zabrani tuženoj - protivniku obezbjeđenja da otuđi, sakrije, optereti ili raspoláže kreditnim portfoliom iz osnova svih ugovora o kreditu, koje je tužena - protivnik obezbjeđenja plasirala iz sredstava tužitelja - predlagača obezbjeđenja krajnjim korisnicima navedenim u tabelarnim pregledima, koji su sastavni dio ovog rješenja.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 118590 20 Pž 2 od 29.03.2021. godine žalba tužitelja je odbijena i potvrđena prvostepena presuda, te su odbijeni i zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova žalbenog postupka.

Blagovremeno izjavljenom revizijom tužitelji pobijaju drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se osporena presuda preinači ili ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužena predlaže da se revizija odbije.

Revizija je nedozvoljena u odnosu na odluku o sudskoj mjeri obezbjeđenja, a u ostalom dijelu je neosnovana.

Odredbom člana 254. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 58/05, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP) propisano je da stranke mogu izjaviti reviziju protiv rješenja drugostepenog suda kojim je postupak pravosnažno završen, a stavom četiri istoga člana da se u postupku povodom revizije protiv rješenja shodno primjenjuju odredbe ovoga zakona o reviziji protiv presude.

Rješenje drugostepenog suda, kojim se odbija žalba tužitelja i potvrđuje rješenje prvostepenog suda o odbacivanju njihovog prijedloga za određivanje sudske mjere obezbjeđenja, nije rješenje kojim se postupak pravosnažno završava, a koje ima u vidu odredba člana 254. stav 1. ZPP, pa slijedom toga protiv takvog rješenja nije dozvoljena revizija.

Zato je na temelju odredbe člana 247. stav 1. u vezi sa članom 254. stav 1. i 4. ZPP, u tom dijelu odlučeno kao u stavu I izreke.

Tužbenim zahtjevom tužitelji su tražili utvrđenje da kreditni portfolio koji se sastoji od kredita odobrenih korisnicima putem finansijskog posrednika - tužene, koji se sastoje od kreditnih dosijea sa svom dokumentacijom za svaki pojedinačni kredit predstavlja izlučno pravo tužitelja, te da se obaveže tužena da im preda kreditne dosijee za svaki pojedinačni kredit, a kako je bliže označeno u tužbenom zahtjevu, te zahtjev za prenos naplaćenih anuiteta od krajnjih korisnika za period od 16.11.2015. do 31.05.2019. godine, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Tokom postupka kod prvostepenog suda utvrđeno je sljedeće činjenično stanje: da su I.r.b. RS. i pravni prednik tužene B.i.b. a.d. B. dana 27.02.2008. godine zaključili Okvirni ugovor o poslovno - tehničkoj saradnji (u daljem tekstu: Okvirni ugovor) sa aneksima od 15.04.2009., 15.10.2009., 02.06.2010. i 19.09.2013. godine; da se pomenutim ugovorom I.r.b. RS obavezala da odobri sredstva banci iz sredstava fondova kojim upravlja, a banka se obavezala da ta sredstva plasira korisnicima kredita, da banka vrši otplatu zajma sa otplatnim planom za vraćanje zajma, u skladu sa navedenim ugovorom i aneksima tog ugovora; da je odredbom člana 6.3. Okvirnog ugovora, između ostalih slučajeva, propisano da i u ostalim slučajevima koji mogu dovesti do pokretanja postupka za uvođenje privremene uprave ili oduzimanje dozvole za rad banci od strane nadležnog organa, da je banka saglasna i ovlašćuje I.r.b. RS da izvrši klasifikaciju kredita po svim ugovorima o zajmu i da donese odluke o preuzimanju svih ili dijela kredita i njihovom prenosu na drugog finansijskog posrednika zajedno sa pripadajućim instrumentima obezbjeđenja; da je I.r.b. RS plasirala novčana sredstva B.i.b. a.d. B., koja je sa korisnicima kredita zaključivala pojedinačne ugovore o kreditu, bliže navedene u tužbenom zahtjevu, tako da su I.r.b. RS i pravni prednik tužene bili u poslovnom odnosu po osnovu ugovora o poslovnoj saradnji, u okviru kojeg je I.r.b. RS iz sredstava fondova (tužitelja u ovoj parnici) vršila kreditiranje krajnjih korisnika putem pravnog prednika tužene, s tim da obavezu vraćanja kredita prema I.r.b. RS ima pravni prednik tužene i u tom smislu tužena se pojavljuje kao finansijski posrednik između I.r.b. RS i krajnjih korisnika kredita; da je Odlukom Uprave I.r.b. RS o klasifikaciji i preuzimanju svih kredita broj: ... od 16.9.2015. godine sa stanjem potraživanja i klasifikacijom kredita-spisak po Fondovima izvršena klasifikacija kredita koje je B.S. a.d. B. dodijelila krajnjim korisnicima po svim ugovorima o zajmovima zaključenim sa fondovima kojima upravlja I.r.b. RS za sve tužitelje, tako da se krediti pojedinačno klasifikuju po jednoj od kategorija kreditnog rizika, a kako je to određeno tabelarnim prikazom koji čini sastavni dio te odluke tako da ukupna potraživanja iz osnova kredita koji se preuzimaju na dan 31.08.2015. godine iznose 46.457.787,68 KM, od čega se na prvotužitelja odnosi 26.844.068,26 KM, na drugotužitelja 12.596.688,89 KM i na trećetužitelja 7.017.030,53 KM, o čemu su tuženoj upućeni dopisi od 17.11.2015., 27.11.2015. i 22.1.2016. godine; da je Agencija ... uvela privremenu upravu nad tuženom 11.11.2015. godina, donijela rješenje o oduzimanju dozvole za rad 27.04.2016. godine, da je postupak likvidacije tužene otvoren 10.05.2016. godine, a stečajni postupak 04.04.2017. godine; da su tužitelji u stečajnom postupku tužene dana 17.05.2017. godine podnijeli izlučne prijave radi izlučenja kreditnog portfolia i to: prvotužitelj u iznosu od 25.618.386,49 KM, drugotužitelj u iznosu od 12.974.209,29 KM i trećetužitelj u iznosu od 6.759.264,51 KM; da je na ispitnom i izvještajnom ročištu održanom kod prvostepenog suda dana 07.07.2017. godine tužiteljima osporeno izlučno pravo, a priznata su im prijavljena potraživanja kao potraživanja opšteg isplatnog reda, dok su osporena potraživanja po osnovu naknade štete i zakonske zatezne kamate zbog nepostojanja osnova i da su tužitelji kao stečajni povjerioci čija su potraživanja osporena u stečajnom postupku nastavili vođenje predmetne parnice; da su u odnosu na osporena potraživanja tužitelja u dijelu koji se odnosi na naknadu štete i zakonsku zateznu kamatu tužitelji podnijeli tužbu kod prvostepenog suda, radi utvrđivanja osnovanosti tih potraživanja o čemu je pravosnažno presuđeno presudom tog suda broj: 57 0 Ps 122039 19 Ps 2 od 20.05.2019. godine

i da su tužitelji dana 06.08.2016. godine, za vrijeme trajanja prekida postupka u ovoj parnici, podnijeli prijedlog za određivanje mjere obezbjeđenja, zajedno sa prijedlogom za određivanje privremene mjere obezbjeđenja, kojom bi se tuženoj - protivniku obezbjeđenja zabranilo da otuđi, sakrije, optereti ili raspolaže kreditnim portfoliom na osnovu svih ugovora o kreditu, koje je tužena - protivnik obezbjeđenja plasirala iz sredstava tužitelja - predlagača obezbjeđenja krajnjim korisnicima, navedenim u tabelarnim pregledima koji su sastavni dio rješenja.

Polazeći od naprijed utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je zaključio da je ništava odredba člana 6.3. Okvirnog ugovora u dijelu kojim se predviđa preuzimanje kreditnog portfolia za slučaj uvođenja privremene uprave ili oduzimanja dozvole za rad banci i da ne proizvodi pravno dejstvo, da tužitelji nisu ugovornim odredbama mogli za sebe predvidjeti više prava nego što im to zakon omogućuje, a samo u slučaju da je do preuzimanja kreditnog portfolia došlo prije uvođenja privremene uprave, odnosno postupka likvidacije i stečaja nad tuženom, kreditni portfolio bi se smatrao imovinom tužitelja, pa kako do toga nije došlo voljom stranaka, to tužitelji pozivajući se na tu odredbu Okvirnog ugovora i Odluku o klasifikaciji i preuzimanju portfolia od 16.09.2015. godine ne mogu steći izlučno pravo na kreditnom portfoliu tužene i da kreditni portfolio tužene predstavlja stečajnu masu tužene, a ne imovinu koja pripada tužiteljima, da tužitelji ne posjeduju valjan pravni osnov za izlučenje, da bi svako suprotno postupanje bilo protivno odredbi člana 8. Zakona o stečaju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 16/16, u daljem tekstu: ZS), kojom je propisano da se u stečajnom postupku svim povjeriocima obezbjeđuje jednak tretman i ravnopravan položaj povjerilaca istog isplatnog reda, pa je ugovaranje za sebe prava na izlučenje protivno naprijed navedenoj zakonskoj odredbi, jer se time direktno narušava princip ravnopravnog namirenja stečajnih povjerilaca, te da je stečajni upravnik tužene pravilno postupio kada je osporio izlučno pravo tužitelja i priznao im status povjerilaca opšteg isplatnog reda, koji tužitelji nesporno imaju jer je ugovorna obaveza tužene da naplaćene kredite isplati I.r.b. RS, te da je slijedom toga tužbeni zahtjev u ovom dijelu neosnovan.

U dijelu kojim tužitelji traže da tužena na njih prenese od krajnjih korisnika uplaćene anuitete iz ovog kreditnog portfolia, za period od 16.11.2015. godine do 31.05.2019. godine, sa zakonskom zateznom kamatom obračunatom na uplaćene anuitete od uplate do 31.05.2019. godine, prvostepeni sud je pošao od toga da su tužitelji pored izlučnog prava, prijavili potraživanje opšteg isplatnog reda, da je stečajni upravnik u stečajnom postupku osporio potraživanja tužitelja u dijelu koji se odnosi na naknadu štete i zakonsku zateznu kamatu, zbog čega su tužitelji podnijeli kod tog suda tužbu radi utvrđivanja osnovanosti osporenih potraživanja o čemu je pravosnažno presuđeno, pa da ne mogu povodom istog predmeta spora kondemnatornim zahtjevom tražiti isplatu potraživanja o kojima je već pravosnažno odlučeno, te da je tužba u tom dijelu nedozvoljena, kao i u dijelu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na prenos uplaćenih anuiteta po osnovu kreditnog portfolia, za koji tužitelji nisu podnijeli prijavu potraživanja u stečajnom postupku, pa je u tom dijelu tužbu odbacio, kao i u odnosu na prijedlog za određivanje mjere obezbjeđenja, zajedno sa prijedlogom za određivanje privremene mjere obezbjeđenja.

Slijedom navedenog i primjenom odredbi člana 8. Zakona o I.r.b. Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 56/06 i 28/13), članova 112. stav 5. tačka 2., te 108. do 119. Zakona o bankama Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 44/03, 74/04, 116/11, 5/12 i 59/13), članova 174., 91., 15. stav 9., 112., 84., 8. i 110. ZS RS, članova 103. i 105. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i „Službeni glasnik RS“ broj: 17/93, 3/96, 39/03, 74/04) i člana 67. stav 1. tačka 4. ZPP, odlučio kao u izreci prvostepene presude.

Drugostepeni sud je, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv prvostepene odluke, prihvatio kao pravilna činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda, pa je žalbu odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Osporena presuda je pravilna i na zakonu zasnovana.

Odredbom člana 15. tačka 9) ZS propisano je da su izlučni povjerioci lica koja imaju pravo, na osnovu svog stvarnog ili obligacionog prava, tražiti da se neki predmet (stvar ili pravo) izdvoji (izluči) iz stečajne mase zato što ne pripada stečajnom dužniku, a odredbom člana 91. stav 1. istog zakona da izlučni povjerilac nije stečajni povjerilac i pravo tog lica na izlučenje predmeta utvrđuje se prema posebnim propisima. Odredbom člana 169. stav 7. ZS propisano je da izlučni povjerioci označavaju u prijavi predmet u imovini na koji se njihov zahtjev odnosi.

Iz naprijed navedenog proizlazi da izlučni povjerioci nisu stečajni povjerioci i oni ne namiruju svoja potraživanja iz stečajne mase, već su oni povjerioci koji temeljem nekog stvarnog ili ličnog prava mogu dokazivati da neki predmet ili pravo ne spada u stečajnu masu. Pretpostavke i uslovi za ostvarivanje izlučnog prava su da je predmet izlučnog prava sasvim određena stvar ili pravo, da ta stvar ili pravo ne pripada stečajnom dužniku i da povjerilac ima važeći pravni osnov za svoj izlučni zahtjev prema stečajnom dužniku. On ima najprivilegovaniji položaj jer potraživanje koje takav povjerilac ima odnosi se na tačno određenu stvar koja ne pripada stečajnom dužniku, ta se stvar kao takva ima „izlučiti“ iz stečajne mase i predati mu se na njegov zahtjev. Dakle, imovina izlučnog povjerioca nije dio stečajne mase i ostali povjerioci ne mogu na nju računati u namirenju svojih potraživanja od stečajnog dužnika. Izlučni povjerioci ne podnose u stečajnom postupku prijavu svog potraživanja, već samo zahtjev stečajnom upravniku da mu se preda predmet koji nije dio stečajne mase (član 169. stav 7. ZS).

Odredbom člana 84. stav 1. ZS propisano je da stečajnu masu čini cjelokupna imovina koja pripada stečajnom dužniku u vrijeme otvaranja stečajnog postupka, kao i imovina koju stečajni dužnik stekne tokom stečajnog postupka, ako drugim propisima nije predviđeno drugačije.

Imovinu u pravnom smislu čini skup svih imovinskih prava jednog lica, tako da u sastav imovine nekog lica ulaze sva prava svojine koja ima na pokretnim i nepokretnim stvarima, sva njegova stvarna i obligaciona prava (potraživanja), kao i ostala prava tog lica kojima se vrijednost može izraziti u novcu.

Iz sadržaja prvog dijela tužbenog zahtjeva tužitelja proizlazi da su tužitelji formulisali tužbeni zahtjev tako da traže utvrđenje da kreditni portfolio koji se sastoji od kredita odobrenih korisnicima putem finansijskog posrednika-tužene, koji se sastoji od kreditnih dosijea sa svom dokumentacijom za svaki pojedinačni kredit, predstavlja izlučno pravo tužitelja, te da se obaveže tužena da tužiteljima preda kreditne dosijee sa svom dokumentacijom (a koja naročito uključuje: ugovore o kreditu, mjenice sa mjeničnim izjavama, administrativne zabrane, ugovore o zasnivanju hipoteke, ugovore o zalogu na pokretnim stvarima, procjene vrijednosti nepokretnih i pokretnih stvari, garancije i drugo) za svakog tužitelja za pojedinačne kredite, sa označenom novčanom vrijednosti ukupnih potraživanja svakog tužitelja po osnovu pojedinačno navedenih kredita koje je tužena odobrila krajnjim korisnicima (tačno označenim pravnim i fizičkim licima).

Kreditni portfolio podrazumijeva grupu kredita ili sve kredite u aktivi banke koje je menadžment banke klasifikovao prema korisnicima kredita, a krediti mogu biti komercijalni, investicioni, hipotekarni, agrarni, stambeni, potrošački i drugi. Elementi kreditnog portfolia su visina i ročnost kredita, visina i struktura kamatnih stopa, obezbeđenje kredita i zaštitna klauzula u ugovorima o kreditu.

Imajući u vidu naprijed navedeno proizlazi da tužitelji traže izdvajanje tačno označene dokumentacije na temelju koje je tužena odobrila određene kredite licima označenim u tužbenom zahtjevu, koja po svom sadržaju nema svojstvo imovine tuženog (a ni tužitelja), niti se vrijednost te dokumentacije može izraziti u novcu (kako to čine tužitelji označavajući iznos preostalih potraživanja po osnovu navedenih kredita). Pored toga, tužitelji po toj dokumentaciji nemaju ni obligaciono pravo budući da nisu bili ugovorna strana u tim ugovorima o kreditu, već su ugovorne strane bili tužena i korisnici kredita. Stoga navedena dokumentacija koja se traži tužbenim zahtjevom, budući da nema svojstvo imovine ne čini stečajnu masu tužene i ne može biti predmet izlučenja iz te mase.

Kod takvog stanja stvari, suprotno navodima revidenata odluka o odbijanju tužbenog zahtjeva donesena je uz pravilnu primjenu materijalnog prava iz odredaba članova 91. stav 9. i 15. tačka 9) ZS.

Revizija osnovano ukazuje na nepravilnost stavova nižestepenih sudova da je odredba člana 6. tačka 3. Okvirnog sporazuma suprotna prinudnim propisima i slijedom toga da je ništava. Međutim, ova odredba ugovora nakon otvaranje stečajnog postupka nad tuženom, zbog pravnih posljedica otvaranja tog postupka u kojem se primjenjuju drugi imperativni propisi, ne proizvodi pravne posljedice koje bi dale osnov tužiteljima za izlučno pravo čije utvrđenje traže u ovoj parnici.

Imajući u vidu da iz odredbe člana 5. 1. Okvirnog sporazuma proizlazi da je tužena imala obavezu vraćanja zajma tužiteljima putem I.r.b. RS u skladu sa otplatnim planom za vraćanje zajma, a korisnici kredita su prema zaključenim ugovorima otplatu kredita vršili tuženoj, pa su bez uticaja na pravilnost presuđenja u ovoj pravnoj stvari revizioni prigovori da su krajnji korisnici kredita zahtjeve za kredit podnosili putem I.r.b. RS, da je ona pratila otplate na mjesečnom nivou i da su krediti odobravani iz sredstava tužitelja.

Tokom postupka nije ni bilo sporno da tužitelji u stečajnom postupku protiv tužene nisu podnijeli prijavu potraživanja u odnosu na uplaćene anuitete iz kreditnog portfolia tužitelja, u periodu od 16.11.2015. do 31.05.2019. godine, sa zakonskom zateznom kamatom, u iznosima bliže označenim u izreci prvostepene presude. Prema odredbi člana 110. ZS stečajni povjerioci mogu svoja potraživanja prema stečajnom dužniku ostvariti samo u stečajnom postupku. Saglasno tome, a suprotno tvrdnji revidenata, odluka o odbacivanju tužbe u tom dijelu je zakonita, a neosnovana je revizionna tvrdnja da je u odnosu na ovaj dio tužbenog zahtjeva riječ o izlučnom pravu koje nije moralo da se prijavi u stečajnom postupku.

I odluka o odbacivanju tužbe u odnosu na potraživanje naknade štete i zakonske zatezne kamate, o čijoj osnovanosti je pravosnažno odlučeno u predmetu prvostepenog suda broj 57 0 Ps 122039 19 Ps 2 od 20.05.2019. godine je pravilna, razloge nižestepenih sudova u odnosu na ovaj dio odluke u potpunosti prihvata i ovaj sud, a neosnovani su revizioni navodi da i u odnosu na ova potraživanja tužitelji imaju izlučno pravo.

Prema navedenom, pobijana presuda u dijelu odluke o glavnoj stvari nema nedostataka na koje se ukazuje revizijom, niti onih na koje sud pazi po službenoj dužnosti, pa je na osnovu odredbe člana 248. ZPP, odlučeno kao u izreci.

O troškovima postupka tužene odlučeno je kao u dispozitivu na osnovu odredbe člana 387. stav 1. ZPP, iz razloga što se ne radi o nužnim troškovima, budući da se u odgovoru na reviziju ponavljaju navodi isticani tokom postupka.

Predsjednik vijeća
Gorjana Popadić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić